

Posudek diplomové práce Edity Frantesové

Diplomová práce Edity Frantesové *Skrytá ženskost* Jiřiny Haukové se pokouší postihnout charakter poezie Jiřiny Haukové od počátku její básnické tvorby do sbírky *Rozvodí času*, která vyšla roku 1967. Zvláště je zaměřena na otázku ženského autorského subjektu básní, kde se opírá o pojetí lyrického subjektu v knize Miroslava Červenky *Fikční světy lyriky* a také o některé feministické texty zvláště soudobou monografií slovenské básnířky M. Haugové od Stanislavy Chrobákové – Repar.

Diplomantka měla ve své práci oporu o ve skvěle edičně vybaveném souboru díla Jiřiny Haukové, díky kterému se mohla snadno orientovat v jeho kritické reflexi. Tato reflexe umožnila diplomantce postihnout některé zvláštní rysy poezie, často i ve výrazně odlišných interpretacích jevů, kterých si všímala kritika.

Práce je poněkud skoupá na prezentaci vlastních názorů a postřehů, říkám záměrně skoupá na prezentaci, neboť při podrobnějším čtení lze postřehnout, že se v ní skrývají objevné náběhy k originální interpretaci jak „ženské specifičnosti“ lyriky Jiřiny Haukové (kterou nepojímá diplomantka jako něco daného a hotového jako spíše soubor určitých strategií zasahujících autorský subjekt, rovinnou motivickou i tropickou a přetavujících žitou autorčinu zkušenost), tak její svébytný pohyb v uměleckém modernismu, jemuž byla velmi dobrou zprostředkovatelkou. Tak diplomantka popisuje vnitřní napětí mezi racionální inspirací poezií (v podobách T.S. Eliota, E. Pounda, D. Thomase), která přináší fluidní a přitom mozaikovitě vidění, která vrství do slova jeho mytologické počátky i denní stereotypy a tím rozevívá jeho zdánlivou významovou ukončenost. Na druhé straně je tu přepracování intimity a zkušenosti, v němž stojí jakoby mimo jazyk této velké inspirace a stává se až mluvčím „galanterie všednosti“. I v těchto polohách je Hauková neornamentální a velmi přímá, jak naznačuje práce Frantesové. Poetika přes vnější různorodost zůstává stejná a ve své podstatě se jak dodávám nezměnila ani v pozdější poezii, kdy jde o skoro zápisy zkušenosti. Možná v ní opadala spíše ona poetičnost modernistické tradice a Hauková je díky intenzivně fyzicky prožívané skutečnosti pro některé kritiky nečitelná jako básnířka. (Např. v Trávníčkově recenzi knihy *Díra skrz.*)

To je však něco, co diplomová práce pouze naznačuje. Práce je poněkud schematicky napsána a členěna a v tomto schematizmu se ztrácejí jednotlivé interpretace, které by mohly posloužit jako východiska. Práce je podle mne vlastně jakými zárodkem, který by se mohl vyvinout ve vynikající interpretaci raného díla J. Haukové. Ale nelze to diplomantce jen tak vyčítat. Podobnou strukturu mají i práce zavedených autorů. Syntéza by vyžadovala velké množství usilovné práce, která by byla rozhodně nad rámec práce diplomové.

„Nehotovost“ (a vedoucí diplomové práce má na tom jistě také vinu) má dopad i na určitou těžkopádnost formulací. Jinak formálně práce splňuje požadavky na diplomovou práci.

Přesto práci doporučuji k obhajobě.

V Praze 21.1. 2007

Libuše Heczková

